

LBRIS

We know
books

MARINĂ

ALINA

BORN IN FIRE
by Nora Roberts

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

NORA ROBERTS

NĂSCUTĂ
ÎN FLĂCĂRI

Capitolul 1

Cu siguranță că el era la cîrciumă. Unde altundeva se putea încălzi un bărbat deștept ca el, într-o după-amiază vîntoasă și rece ca aceasta? Cu siguranță că nu acasă, la propriul său foc.

Nu, Tom Concannon era un bărbat deștept, se gîndi Maggie, și n-avea cum să fie acasă.

Tatăl ei era probabil la cîrciumă, înconjurat de prieteni și rîsete. Era un om căruia îi plăcea să rîdă, să plîngă și să viseze la lucruri imposibile. Unii ar fi putut să-l considere într-o ureche. Dar nu Maggie, niciodată Maggie.

Nu era nici țipenie de om pe stradă, își zise Maggie în timp ce camioneta ei gălăgioasă lua ultima curbă pe drumul care ducea în satul Kilmihil. Nu era de mirare de altfel, fiindcă era trecut binișor de ora prînzului, și nici nu era o zi care să îmbie la plimbare, cu iarna biciuind dinspre Atlantic. Toată Coasta de Vest a Irlandei tremura și visa la primăvară.

Fiat-ul vechi al tatălui său era parcat între alte mașini pe care le cunoștea. Da, Tim O'Malley avea ceva clienți astăzi. Ea parcă mașina aproape de intrarea principală a cârciumii, care era îngrămădită între câteva magazine. Coborî din mașină și făcu câțiva pași spre intrare, tremurînd în jacheta ei îmblănită din pricina vîntului tăios și rece, trăgîndu-și căciula neagră de lînă în jos, pe urechi. Din pricina frigului, obrajii i se îmbujorară. Vîntul rece aducea și un iz de umezeală, ca o amenințare perfidă. Va îngheța însă înainte de căderea nopții, își spuse fiica fermierului.

Nu-și mai amintea de alt ianuarie ca acesta, în care iarna să-și pogoare răsufierea înghețată asupra ținutului Clare mai amarnic ca acum. Mica și îngrijita grădină din fața magazinului prin fața căruia tocmai trecea era o ruină. Ce mai rămăsese din ea erau câteva tufe înnegrite de vînt și ger, stinghere și triste pe pămîntul înghețat.

Îi părea rău pentru grădină și florile ei moarte, dar veștile pe care le purta în suflet erau atît de minunate și de calde, încît se mira că plantele nu se ridicau deîndată să înflorească.

Atmosfera caldă de la *O'Malley* o învălui din prag, chiar din clipa cînd deschise ușa. Se simțea mirosul specific al cărbunilor care ardeau în sobă cu flăcări vesele și strălucitoare, și al mîncării pe care soția lui

O'Malley, Deirdre, o servise la prînz. Și mirosul de bere și tutun și cartofi prăjiți.

Ea îl văzu prima pe Murphy, stînd la una din mese, cu picioarele întinse și cu un acordeon în brațe, cîntînd cu vocea lui minunată. Ceilalți clienți ascultau, visînd cu ochii deschiși deasupra unei halbe de bere. Cîntecul era trist, la fel ca inima Irlandei, melancolic și minunat, întocmai ca lacrimile îndrăgostiților. Cîntecul purta numele ei și spunea despre bătrînețea care nu cruță pe nimeni.

Murphy o văzu și schiță un zîmbet. Părul lui negru îi cădea în șuvițe pe față și el scutură din cap. Tim O'Malley stătea în spatele tejghelei, un bărbat rotofei ca un butoi, pe care șortul de barman mai că nu putea să-l cuprindă. Avea o față mare și plină de riduri, cu ochii mici, care, atunci cînd rîdea dispăreau în pliurile pielii.

O'Malley ștergea pahare. Cînd o văzu pe Maggie, își continuă treaba, știind că fata va proceda politicos și va aștepta să se termine cîntecul, înainte de a comanda ceva.

Maggie îl văzu pe David Ryan, trăgînd dintr-una din țigările americane pe care i le trimitea în fiecare lună fratele lui din Boston, și pe doamna Logan, aranjată ca întotdeauna, croșetînd un șal din lînă roz, în timp ce bătea tactul cu piciorul în ritmul cîntecului. Mai era și bătrînul Johnny Conroy, zîmbind cu gura lui fără dinți, mîna lui noduroasă și zbîrcită ținînd-o

pe cea la fel de îmbătrînită a soției lui de cincizeci de ani. Stăteau împreună ca doi proaspăt căsătoriți, transportați de vraja cîntecului lui Murphy.

Televizorul de pe bar avea sonorul dat la minim, dar imaginea de pe ecran, o reclamă britanică, înfățișa oameni în haine superbe, cu părul strălucitor și aranjat, ce discutau în jurul unei mese pe care ardeau lumînări în sfeșnice de argint și cristaluri masive.

Imaginea strălucitoare reprezenta o lume îndepărtată, mult mai departe decît o singură țară față de micul local, cu barul lui îmbătrînit și crestat și cu pereții înnegriți de fum.

Disprețul lui Maggie față de personajele strălucitoare de pe ecran, învîrtindu-se în lumea lor bogată, fu un gest reflex. Și odată cu disprețul, simți și o undă de invidie.

Dacă ea ar fi vreodată atît de bogată — deși nu-i păsa deloc, cu siguranță — ar ști într-adevăr ce să facă cu banii.

Și apoi îl văzu pe el, stînd singur într-un colț. Singur, dar nu separat. Deloc. Făcea parte din acea încăpere la fel de mult ca și scaunul pe care ședea. Stătea cu o mîină pe spătarul scaunului, iar în celalaltă avea o ceașcă în care Maggie știa că era ceai amestecat cu un strop de whisky.

Poate că era un om imprevizibil, cu reacții bruște și neobișnuite, dar ea îl cunoștea bine. Dintre toți

bărbații pe care îi cunoscuse, pe nici unul nu-l iubise din adîncul inimii așa cum îl iubea pe Tom Concannon.

Nu spuse nimic, ci doar se apropie de el. Se așeză și își lăsă capul pe umărul lui.

Dragostea pentru el o încălzi, un foc blînd care încălzea, dar nu ardea niciodată. El își petrecu brațul după umerii ei și o strînse mai aproape, buzele sale atingîndu-i ușor tîmpla.

Cînd melodia se termină, ea îi luă mîna într-ale ei și i-o sărută.

— Știam eu că ești aici.

— Cum de știai că mă gîndeam la tine, Maggie, dragostea mea?

— Eu eram cea care se gîndea la tine. Ea se desprinse din îmbrățișare și zîmbi. El era un bărbat scund, dar puternic, ca un taur, după cum zicea el adesea, rîzînd. În jurul ochilor avea riduri care se adînceau cînd rîdea, și asta îl făcea, în ochii lui Maggie, și mai atrăgător. Părul îi fusese odată bogat și roșu ca focul. Cu trecerea anilor se mai rărise, și avea șuvițe albe care se împleteau prin roșul-aprins, ca fumul. Pentru Maggie, era cel mai minunat bărbat din lume.

Era tatăl ei.

—Tată, zise ea, am noutăți.

— Ți se citește pe față.

— Îi scoase căciula pentru a-î lăsa părul roșu ca focul să-i cadă pe umeri în voie. Întotdeauna îi plăcuse să-l privească, lung și mătăsos, unduind cu sclipiri roșiatice, încă își mai amintea cînd o ținuse în brațe întîia oară, cînd Maggie venise pe lume, cu furia vieții întipărită pe chip, cu pumnii mici încleștați și cu părul strălucitor ca o monedă nouă.

Nu fusese dezamăgit că nu avea un băiat, ci recunoscător pentru că i se dăruise o fată.

— Adu-i fetei mele ceva de băut, Tim.

— Aș vrea puțin ceai, zise ea. E un frig afurisit. Acum că era aici, savura plăcerea de a-i anunța veștile ei minunate. De-asta ești aici, Murphy, la un cîntec și-un pahar? Cine le ține de cald vitelor tale?

— Se-ncălzesc singure, replică celălalt. Și dacă vremea o ține tot așa, în primăvară o să am mai mulți viței decît am nevoie, fiindcă vitele fac și ele ce face toată lumea într-o noapte lungă de iarnă.

— Ah, deci stau lîngă foc cu o carte bună în mîină, nu-i așa? zise Maggie, și încăperea răsună de rîsete. Nu era nici un secret, ci doar o ușoară stînjeneală pentru Murphy, faptul că el era un împătimit al cititului.

— Am încercat eu să le împărtășesc emoțiile lecturii, dar vitele astea preferă să se uite la televizor. Murphy lovi cu degetul paharul său gol. Dar tu cum de nu ești acasă, jucîndu-te cu sticla ta?

—Tată. Cînd Murphy se îndreptă spre bar, Maggie îl luă de mîină pe tatăl său. Tu ești primul care trebuie să afli. Știi că am luat cîteva piese cu mine dimineață, la Ennis, la magazinul lui McGuinness?

— Ai fost la Ennis? Își scoase pipa și o scutură. Ar fi trebuit să-mi spui că te duci, ți-aș fi ținut companie.

— Am vrut s-o fac singură.

— Micuța mea, zise el și o mîngîie cu un deget pe nas.

—Tată, le-a cumpărat. Ochii ei, la fel de verzi ca ai tatălui, scînteiară. A cumpărat patru bucăți, adică toate pe care le-am avut cu mine. Și mi-a plătit pe loc.

— Nu mai spune, Maggie, nu mai spune! Se ridică iute și o învîrti pe Maggie în mijlocul încăperii. Ascultați aici, doamnelor și domnilor, fiica mea, unica mea Margaret Mary și-a vîndut obiectele din sticlă în Ennis. Urmară aplauze spontane și o mulțime de întrebări.

— La McGuinness, răspunse ea iureșului de întrebări. Patru bucăți, și vrea mai multe. Două vase, o cupă și un... Presupun că pe ultimul l-ați putea numi press-papier. Zîmbi cînd Tim puse pe tejghea două pahare cu whisky pentru ea și pentru tatăl ei.

— Bine. Își ridică paharul și toastă. Pentru Tom Concannon, cel care a avut încredere și a crezut în mine.

— Oh, nu, Maggie. Tatăl ei clătină din cap, cu lacrimi în ochi. Pentru tine. Totul pentru tine. Ciocniră paharele și Tom bău pe nerăsuflăte. Pornește-ți armonica, Murphy. Am chef să dansez cu fata mea.

Murphy începu. În mijlocul strigătelor și bătăilor din palme, Tom își conduse fiica în mijlocul încăperii.

Deirdre ieși din bucătărie, ștergându-și mâinile pe șorț. Fața îi era îmbujorată de la căldura sobei și îl luă la dans pe bărbatul ei. Dansurile se succedară fără întrerupere și Maggie trecea de la un partener la altul, pînă cînd simți că nu o mai țin picioarele.

Alții veniră la cîrciumă, atrași fie de muzică, fie de posibilitatea de a avea companie pe acea vreme și veștile se răspîndiră. Maggie știa că înainte de a se înnopta, toată lumea pe o rază de douăzeci de kilometri în jur va fi la curent.

Era genul de faimă la care visase din totdeauna. Și era secretul ei că voia mai mult.

— Oh, suficient. Se prăbuși în scaun și își bău ceaiul rece. Simt că nu mai pot.

— Și eu la fel. De mîndrie pentru tine. Zîmbetul lui Tom rămase la fel de luminos, dar buzele i se strînseră puțin. Ar trebui să mergem și să-i spunem maică-ti, Maggie. Și surorii tale.

— Îi voi spune Briannei diseară. Propria sa dispoziție se schimbă cînd veni vorba despre mama ei.

— Bine. O mîngîie ușor cu mîna pe obraz. Asta este ziua ta, Maggie Mae, și nimic nu o va strica.

— Nu, e ziua noastră. Fiindcă dacă n-ai fi fost tu, n-aș fi suflat niciodată într-un glob de sticlă.

— Atunci, o s-o împărțim numai noi doi, pentru o vreme. Pentru o clipă se simți slăbit, amețit și înfierbîntat. I se păru că aude un zumzet îndepărtat, apoi zgomotul dispăru. Aer, își spuse el. Am nevoie de o gură de aer proaspăt. Am chef să facem o plimbare cu mașina. Vreau să simt mirosul mării, Maggie. Vii cu mine?

— Sigur că vin. Se ridică imediat. Dar e frig și bate un vînt afurisit. Ești sigur că vrei să mergem pe faleză astăzi?

— Simt nevoia să merg. Își luă haina, își puse un fular la gît și se întoarse spre bar. Culorile întunecate și afumate ale barului îi jucau în fața ochilor. Se gîndi, cu amărăciune, că s-a îmbătat un pic. Apoi se gîndi că, totuși, avea motiv. O să dăm o petrecere. Da, mîine seară. Cu mîncare și cu vinuri bune, cu multă muzică, da, ca să sărbătorim succesul fetei mele. Și v-aștept pe voi toți, prieteni, să veniți.

Maggie așteptă pînă cînd ieșiră afară, în frigul pătrunzător.

— O petrecere? Tată, știi prea bine că ea nu va fi de acord.

— Încă sînt stăpînul propriei mele case. Bărbia lui voluntară, ce semăna foarte mult cu a fiicei sale, ieși în afară. Am spus că va fi o petrecere și așa va fi, Maggie. Aranjez eu cu maică-ta. Conduci tu?

Bine. N-avea rost să înșiste odată ce Tom Concannon hotărîse ceva. O știa prea bine. Și îi era recunoscătoare pentru încăpăținarea lui, pentru că altfel n-ar fi putut să călătorească la Veneția și să-și facă ucenicia într-o casă de creație în sticlă. Și nici n-ar fi putut să folosească ceea ce învățase, ceea ce visase atîta timp și să-și facă și propriul ei atelier. Știa că mama ei îi făcuse viața amară lui Tom pentru banii pe care îi cheltuise cu ea. Dar el rămăsese de neclintit.

— Spune-mi la ce lucrezi acum.

— Ei, e un fel de sticlă, de vază. Și vreau să fie foarte înaltă și zveltă. Din ce în ce mai subțire spre vîrf, și apoi brusc, revărsată în afară. Cam în genul unui crin. Și culoarea trebuie să fie foarte delicată, ca miezul piersicii.

O vedea cu ochii minții, la fel de limpede ca și mîna care o schița.

— E minunat să-ți închipui lucruri așa frumoase.

— Să ți le închipui e ușor, tată, zise ea zîmbind. Mai greu e să le faci să devină realitate.

— Le faci tu să devină, fetițo, o bătu ușor pe mînă Tom, apoi se cufundă în tăcere.

Maggie intră cu mașina pe drumul îngust și sinuos care ducea spre mare. Dinspre vest veneau nori negri, încărcăți de furtună, biciuiți de vînt. Ici și colo se vedeau petice luminoase de cer, care erau

înghițite iute de masa întunecată, apoi iar apăreau și dispăreau.

Maggie văzu un vas, larg și adînc, în culorile acelea sumbre dar minunate, și începu să și-l închipuie.

Drumul șerpua, apoi se îndreptă spre un cătun, mărginit de garduri vii mai înalte de un stat de om, acum înnegrite de ger. La o răspîntie, înainte de intrarea în sat, o troiță cu Fecioara Maria înfrunta frigul în liniște, cu brațele deschise într-un generos gest de întîmpinare, la picioare avînd un buchet de flori artificiale, țipător colorate. Aruncă o privire spre tatăl ei și tresări. Părea mai palid decît de obicei și avea cearcăne.

— Pari obosit, tată. Sigur nu vrei să te duc acasă?

— Nu, nu. Își scoase pipa și începu să o lovească ușor în palmă, dus pe gînduri. Vreau să văd marea. E furtună, Maggie Mae. O să avem o priveliște minunată de pe faleza de la Loop Head.

— Cu siguranță.

Dincolo de sat, drumul se îngusta alarmant de mult, camioneta strecurîndu-se cu greu, ca ața prin urechile acului. Pe drum, încotoșmănat și cu fața vînată de frig, venea un om cu un cîine, care îl urma ascultător la cîtiva pași. Și omul și cîinele se dădură la o parte în tufișuri, în timp ce roțile camionetei trecură doar la cîtiva centimetri de cizmele drumețului solitar, care îi salută în trecere pe Maggie și pe Tom.